

Mosàic Mundial

Més feminisme

Fa pocs dies comentava la marxa ascendent del feminisme que entrava arreu inclòs en nostre MONTSENY.

I encara ens hem quedat curts. Encara en digüérem poques coses per a mostrar que l'imperi de l'home damunt la terra és ja ben insegur.

Una revista professional ens assabenta que a Madrid hi ha una Escola que, subvencionada per l'Ajuntament, té la missió d'ensenyar el noble art de l'impremta a les dones. Passen de cent les aprenentes i la seva directora, Cèlsa Regis, és a l'ensems concellera del Municipi madrileny.

I el nostre inquiet director, veient això, no va aconçolar-se en tenir una sola senyoreta formant part del periòdic. Ni va aconçolar-se ni ha estat content fins a tenir en la Redacció, Administració i Impremta a quatre damiselles —descontant que més endavant n'hi enquiveixi d'altres— que donen un aire agradable i simpàtic a la nostra casa pairal.

Hi pot haver qui erròniament suposi que pot ésser això per donar-nos importància. No, lector, no; és solament seguir la corrent, deixar que com en tot la moda aconsegueixi que avui estigui bé que la dona treballi, al revés d'ahir, que era, el més ben vist considerada, un moble de luxe.

Reformes

Tots els diaris i periòdics a mesura que obtenen importància, amb el seu paulatí desenrotllament i creixuda, tenen necessitat de fer reformes en la redacció, informació o en el format respectiu. Tot està subjecte a la fórmula general de la vida: néixer, desenvolupar-se créixer i morir.

Mes perquè aitals fets es produeixin, es fa necessari una llarga sèrie de temps, més llarga quant menys assiduïtat té la publicació. I com a norma podem dir que ans el periòdic no creix, passa molt temps per l'estat embriònic d'un lent i estacionari moviment de prova.

MONTSENY ha modificat aquesta norma. MONTSENY ha crescut cada dia, sense esperar temps ni fer cap compàs d'espera. Nasqué menut i temorenc, i a la dotzena de nombres ha duplicat ja ses pàgines. S'ens ha estirat com una carbassera, advertint, però, que aquesta mateixa ràpida creixuda ha fet que sofrís malalties, no greus, però que han produït un retard en sa normal publicació. Ara ja ha sigut necessari treure-li el volquer i vestir-lo d'home. S'han fet noves obertures en el local d'impremta i han arribat unes quantes caixes de tipus nous. En Grivé ens promet cuidar nostre periòdic amb tot amor de pare, i promet també —promesa d'impressor, però, equival a la d'un sastre— fer-lo sortir *amb puntual puntualitat*. Sia com sia i a desgrat de tot, podem vantar-nos de que volíem fer un periòdic i tenim —modèstia apart— un setmanari formós i atapeït.

Tretze impossibles

Sovint hom sent a dir que no hi ha qui faci *un impossible*, doncs els tretze nombres que han aparegut, tècnicament parlant, són tretze impossibles.

El dia que nostre bon amic l'impressor i director ens donà el sí, això és, que va assegurar-nos que s'encarre-

gava de la direcció i confecció del nostre periòdic, ja ens veierem salvats moralment. Sabiem que l'amic Grivé és un dels romàntics que treballen de cara a l'eternitat —avui en queden pocs— i que no pararia fins a convertir la nostra idea en una realitat i que posaria la publicació en camí del perfeccionament possible. I això és el que ha succeït. També n'hi ha hagut prou que tres amics, desinteressadament, ens posessin al seu costat i allà on sols hi vegetava un tècnic i l'aprenent, s'hi fes lloc per quatre principiants més.

Creu ell, i en fundada raó, que la prosperitat de les indústries rurals és sols possible quan s'han creat personal auxiliar del país. Totes les temptatives amb professionals exòtics resulten fracassades, per la senzilla raó que no s'hi pot comptar amb cap seguretat.

En més o menys, tots els artesans de la vila participen de l'informalitat proverbial que hi ha a casa de l'impressor.

Nosaltres que sabem que fa una dotzena de dissabtes que no va a dormir fins el diumenge al vespre, per tal de acabar el periòdic, tenim la plena seguretat que triomfarà.

BLANC-BLAU

Espectacles

El dijous dia 8 de Setembre, primer dia de nostra Festa Major, tingué lloc una extraordinària funció en l'espaiós teatre de l'Ateneu, per la companyia de òpera i sarçuela espanyola que dirigeixen el mestre Laureà Riba i el primer actor Enric Torrijos.

Les obres representades foren MARUXA i BOHEMIOS de l'eminent mestre Amadeu Vives.

La primera de les mentades obres fou admirablement executada, sobressortint d'una manera especial la triple senyoreta Bugatto, que s'emportà els aplausos del públic. En l'execució de Bohemios es notà molta manca d'assaigs veient-se a tots els intèrprets molt insegurs en els respectius papers.

La presentació molt cuidada, no mancant el més petit detall, essent molt celebrades les decoracions dels coneguts escenògrafs, Valera, Zabala i Campsaulinas.

La Orquestra «La Filarmónica» de Barcelona, amb l'augment convenient, encarregada de la part musical, a l'altura de la fama que té conquerida.

La concurrència nombrosa, reunint-se en el teatre tot Sant Celoni i bona part de la distingida colònia d'estiu-jants.

Segón Apunt

— Està malalt de cert cuidado el nostre col·laborador i director del Quadro escènic de l'Ateneu, En Rafel Vives Pi, a qui desitgem un prompte guariment.

— L'Empresa del Mundial Cine ha traspassat el saló a la Casa Gaumont de Barcelona.

— Els Balls i Concerts dels dies de Festa Major foren animadíssims. Al Centre Popular, el jove violinista celoni Rafel Ferrer executà la *Jota Navarra* de Sarasate, i al cafè Ateneu, el solista de clarinet Nori també féu les delícies de la concurrència.